

CRITICA CINE

Marcel·lí Borrell

El frontó basc

La trama: Euskadi. L'empresari Txomin Garay regresa al seu poble d'on va marxar per negar-se a pagar l'impost revolucionari etarra, ha viscut deu anys a l'Argentina, i l'agonia del germà militant fa que tuteli el seu nebot pelotari, afecte a la Kale Borroka..

La pel·lícula: "Se nace vasco, se habla vasco, se vive vasco y se muere vasco". Encara que ho pugui semblar, no són paraules de Sabino Arana, pare del nacionalisme basc, sinó de Víctor Hugo, un dels pares del nacionalisme romàntic. Ho escriu a *Los Pirineos* (1843), literatura de viatge, on el colossal polígraf decanta les seves impressions personals tot traspasant la muralla pirinenca. *La casa de mi padre*, film del novell Gorka Merchán (Sant Sebastià, 1976), s'aplica a la crònica benintencionada sobre el fet de viure, conviure i deixar de viure al País Basc. Un relat (melo)dramàtic en clau aparentment objectiva, que fins i el cinèfil Fernando Savater podria aconsellar al seu fill Amador. Gorka Merchán du a terme una geografia

La casa de mi padre

*Director: Gorka Merchán.
Intèrprets: Carmelo Gómez,
Juan José Ballesta, Emma
Suárez, Verónica Echegui,
Alex Angulo. Espanya-França,
2008. 100 minuts. Rambla.*

vital del que suposa trepitjar els verds llogarrets, les valls ancestrals, carrers i places patricies, alhora que patir, a mans sagnants, la duresa de la pilota basca rebotant en el frontó ideològic de ciment dur. I és que *La casa de mi padre* acaba fent honor al títol: un filla que, a temps passat, descobreix el que definia el tarannà del pare. Massa tard? Amb resolució dramàtica i tècnica tirant a esquema reduccionista, de missal i lletanies carregades de sentiment de culpa, la bona nòmina d'actors (Carmelo Gómez, Emma Suárez) eleven la temperatura versemblant de la crònica sociopolítica a nivells més que respectables. Així la cosa, *La casa de mi padre* pateix la síndrome de l'escena final. O de quan la darrera imatge del film justificaria l'enrenou audiovisual d'un discurs, malgrat tot, erràtic. Humanista? Conciliador?

La imatge: Txomin Garay-Carmelo Gómez, assegut al banc del frontó, tot esperant el seu díscol nebot.

La frase: "De debò creus que pots canviar les coses?", pregunta Blanca. O la impotència, el sarcasme, quan s'enfronta amb el dia a dia partidista. Zapatero afavorint l'entesa entre populars i sociates?

La recomanació: Interessant per a persones amb ganes d'entendre crims de lesa humanitat democràtica.